

Απόστολος Πιερρής

Από το Δημοψήφισμα της Κουτοπονηριάς στον Πανικό της Κυβέρνησης Συμφωνημένης Μειοδοσίας

Εξώρχησα δεόντως σε προηγούμενο άρθρο μου την κουτοπονηριά που ωδήγησε στην εξαγγελία του δημοψηφίσματος για την κύρωση της μέλλουσας νέας Δανειακής Σύμβασης της Ελλάδας σύμφωνα με την Μή-Απόφαση της «Ευρώπης» στις 26-7 Οκτωβρίου. Υπήρχε, να προσθέσω, και μια εξωτερική διάσταση της κουτοπονηριάς. Τάχα θα επιέζοντο οι Εταίροι μας να δράσουν γρήγορα και ευεργετικώτερα για την χώρα ώστε να μπορεί να «πωληθεί» το πακέτο ευχερέστερα στην Ελλάδα και ταυτόχρονα να λήξει σύντομα το γενικώτερο θέμα της σταθεροποίησης της Ευρωζώνης.

Όνειρα χειμερινής και ασελήνου νυκτός. Το περίστροφο στράφηκε για μια ακόμη φορά εναντίον μας!

Η κουτοπονηριά μέσα και έξω γυμνώθηκε και μαστιγώθηκε ανελέητα για τον λόγο που κάθε κουτοπονηριά τελικά ναυαγεί και πάντα χάνει. (Το «τελικά» είναι πολύ βραχυπρόθεσμο στις μέρες μας των μεγάλων και ταχύτατων αλλαγών – τα καλά των Εποχών Μεταβολών!) Και ο λόγος αυτός είναι απλώς η τα πάντα υπερβάλλουσα και κυριεύουσα δύναμη της αλήθειας και της πραγματικότητας, του Όντος. Την οποία αλήθεια και πραγματικότητα εκφράζουν στο οικονομικό πεδίο οι ελεύθερες αγορές.

Οι αγορές, ως φυσικό σύστημα, θέλουν πάνω από όλα πραγματισμό: ολοσχερή επαφή με την πραγματικότητα – την λογική του όντος. Γιατί αξία είναι η χρησιμότητα, και δεν υπάρχει φανταστική χρησιμότητα. Οι αγορές θέλουν έπειτα πίστη, αξιοπιστία. Και κατά τρίτο μόνο λόγο θέλουν σταθερότητα – και αυτήν φυσικά δυναμική, ενός οργανικού συστήματος, όχι στατική, ενός νεκρού πτώματος, σταθερότητα της συνεχούς κατά τάξιν κίνησης, όχι του παγιωμένου και παγωμένου status quo.

Για να δούμε λοιπόν τα πράγματα και πως δρομολογήθηκε η λογική τους πάνω από την «λογική» του παραλογισμού της κουτοπονηριάς.

Και πρώτα από όλα οι εγχώριοι κουτοπόνηροι πίθηκοι λογάριασαν χωρίς τους Κυρίους (και Εταίρους!) τους! Και το κακό για το Καθεστώς (και το καλό για εμάς, την Κοινωνία των Δημιουργών) είναι ότι οι Κύριοί τους έχουν ριζικά διαφορετικά συμφέροντα μεταξύ τους. Έτσι ο Σαρκοζί εξερράγη υπέρ των Γαλλικών συμφερόντων – ο οποίος κάνει κακή διαχείριση της κακής κατάστασης της Γαλλίας και της γενικής Γαλλικής εξασθένησης. Η Γαλλία κατέρχεται την κλίμακα ισχύος απολύτως και σχετικώς. Σε λίγο θα υποβαθμιστεί η πιστοληπτική ικανότητά της. Ο ΓαλλοΓερμανικός Άξονας της Ευρώπης (οι Δυτικοί και Ανατολικοί Φράγκοι της Βαρβαρίας!) είναι παρελθόν: υπάρχει Γερμανική Εστία πλέον του Ηπειρωτικού Ευρωπαϊκού Συστήματος, ως ώφειλε και έδει! Ο Σαρκοζί προσπαθεί να περιορίσει τη ζημιά με επικοινωνιακά τρικ. Δεν έχει καταλάβει, σαν καλός Γάλλος, ότι η

πραγματικότητα δεν ξεγελιέται με φαινόμενα. (Ότι η ομορφιά δεν είναι θέμα ενδυματολογικής μόδας!) Οι αγορές δεν θέλουν πολιτικές αποφάσεις, αλλά πολιτική συρρίκνωση. Ο καθένας στα ίδια. Άλλο η οικονομία, άλλο η πολιτική.

Για λάθος λόγους λοιπόν ο Σαρκοζί επιβάλλει στον κατοχικό Πρωθυπουργό της χώρας μας αναδιπλωση. Πώς;

Η Γερμανία δεν ταραχτήκε από την αναγγελία του Δημοψηφίσματος. Κάτι περισσότερο: κατά βάθος και σιωπηρά την καλωσόρισε, αφού αυτή όδευε στη σωστή κατεύθυνση χωρίς να την φτάνει. Το ουσιώδες ζήτημα πλέον για την κατάσταση της Ευρωζώνης και την Ελλάδα είναι αν θα μείνει η χώρα μας να αποτελεί σημείο ανωμαλίας (σε ένα ούτως ή άλλως τεχνητό, και συνεπώς εγγενώς ασταθές σύστημα) και ταυτόχρονα να υποφέρει ανελέητα εντός του Ευρώ ή θα λυτρωθεί η ίδια εξερχόμενη μιας νομισματικής ζώνης που δεν την ωφελεί ενώ ζημιώνει και εκείνη.

Η Γερμανία έχει στρατηγική την μετεξέλιξη της Ευρωζώνης, με την δημιουργία μιας ισχυρής ζώνης κοινού νομίσματος μεταξύ χωρών βουλομένων και δυναμένων. Η έξοδος της Ελλάδας από το Ευρώ την βολεύει. Σε αυτήν την περίπτωση θα εδημιουργούντο ασφαλώς ισχυροί κλυδωνισμοί στις αγορές για μερικές ημέρες, θα «καιγόταν» ικανή ποσότητα νοσηρού κεφαλαίου (που είναι θετικό για τον υγιή καπιταλισμό), θα παρουσιάζετο το πρόβλημα να σώσεις ή να αφήσεις να χρεωκοπήσουν διάφορα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα με λάθος τοποθετήσεις(!), αλλά το σύστημα γρήγορα θα σταθεροποιείτο σε μια φυσικότερη και πιο ευσταθή ισορροπία. Και θα υπήρχε το σωστό ηθικό διδάγμα για όλους, Κράτη και Τράπεζες. Τίποτα από τα σενάρια του Αρμαγεδώνος δεν θα συνέβαινε με την τυπική χρεωκοπία (η ουσιαστική έχει γίνει) της Ελλάδας και την έξοδό της από το Ευρώ. Αυτό που θα πήγαινε στα σκουπίδια της Ιστορίας είναι η απάτη του Ευρωπαϊσμού.

Και πίσω στα δικά μας. Μέρκελ και Σαρκοζί συναντώνται. Από τελείως διαφορετικές οπτικές γωνίες ο καθένας τους συμφωνούν στο τελεσίγραφο προς τον Κατοχικό Πρωθυπουργό μας, το οποίο και του το ανακοινώνουν εξευτελιστικά στο τέλος της συνάντησής τους, και ενώ αυτός περιμένει ταπεινωτικά με τον κατοχικό Υπουργό Οικονομικών στον προθάλαμο των Λακέδων: το Δημοψήφισμα πρέπει να έχει θέμα την παραμονή ή όχι της Ελλάδας στο Ευρωσύστημα. Για την Μέρκελ γιατί αυτό είναι το ουσιώδες ζήτημα. Για τον Σαρκοζί γιατί έτσι θα φοβίσει το Καθεστώς να ακυρώσει το Δημοψήφισμα.

Και η Κατοχική Κυβέρνηση το καταργεί. Και αρχίζουν οι φαιδρές διαδικασίες: Ψήφος Εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση για να αλλάξει! Οι πίθηκοι δεν έχουν όρια γελοιότητας – εξ ορισμού! Το γελοιό, και ο φόβος του, έχει να κάνει με αληθινούς ανθρώπους.

Και μετά ο Καραγκιόζ μπερντές των διαπραγματεύσεων για τη συγκρότηση Κυβέρνησης Κλόουν με περικεφαλαία! Αφού οι ίδιοι διαψεύδουν και ακυρώνουν εαυτούς όλο και πιο γρήγορα. Πριν κρατούσε μήνες για να καταπιούν τα λόγια τους, μετά εβδομάδες, μετά μέρες, τώρα ώρες! Το απόλυτο ρεζιλίκι. Και υποτελείς, και ανίκανοι, και ρεζίλια.

Η Κοινωνία γνωρίζει και καταδικάζει. Και θα τιμωρήσει ενώ γελάει. Όχι από εκδίκηση, αλλά γιατί χρειάζεται Κάθαρση πριν τη Νέα Αυγή.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ" 10 Νοεμβρίου 2011]

